

Arrest

nr. 112 193 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) F.(...), beweert een zestienjarige Afghaanse jongeman van Pashai-origine te zijn. U bent geboren in het dorp Qalai Shahi gelegen in het district Dara-i-Nur, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Nangarhar. U ging naar school tot de zesde graad. U moest stoppen met school toen uw vader een bedrijf oprichtte. Via dit bedrijf werkte uw vader met de Amerikanen op de luchthaven van de stad Jalalabad. Hij vreesde dat u over het bedrijf zou praten op school. Nadat u gestopt was met school bleef u thuis om te zorgen voor de dieren.

Twee maanden voor uw vertrek kreeg uw vader een brief van de taliban. Hierin werd uw vader beschuldigd van spionage en werd hij met de dood bedreigd. Uw vader nam de dreiging niet echt ernstig. In totaal zou u twee dreigbrieven hebben gekregen.

In de maand asad van het jaar 1391 (augustus 2012) was uw hele familie op bezoek bij uw oom toen uw vader een telefoontje kreeg. Het was een buur die had gezien dat enkele gewapende mannen met baarden en tulbanden bij uw huis waren langsgegaan. Die ochtend vertrok uw vader zonder te zeggen waar hij heen ging. Uw vader werd vermist. In de namiddag nam uw oom u mee uit het huis en werd u afgegeven aan de smokkelaar.

U ontvluchtte Afghanistan rond augustus 2012 en kwam aan in België op 21 oktober 2012 waar u de volgende dag op 22 oktober 2012 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's, twee foto's van uw vader op het werk, een dreigbrief van de taliban, een attest van de dorpsoudsten, een bedrijfslicentie, enkele contracten en diverse bedrijfsdocumenten voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo vaag zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u beweert minderjarig te zijn (CGVS, p. 7). U stelt dat u 16 jaar oud bent. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 31 oktober 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid ouder verklaard werd dan 18 jaar en dat u toen vermoedelijk een leeftijd had van 20 jaar. Dat u de asieldiensten initieel trachtte te misleiden omtrent uw leeftijd komt uw algehele geloofwaardigheid uiteraard niet ten goede.

Verder moet worden vastgesteld dat u zeer vage verklaringen aflegt over de dreiging die de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo is het vreemd dat u bitter weinig weet over de dreiging die geuit werd naar uw familie toe en meer specifiek uw vader. Als u gevraagd wordt of u meer details heeft over de bedreigingen van de taliban, antwoordt u dat u weet heeft van twee dreigbrieven en dat u niet weet of hij dreigtelefoontjes kreeg (CGVS p. 9). U verklaart uw gebrek aan kennis aan het feit dat uw vader vaak van huis weg was. Nochtans was u samen met uw vader de dag voor en de dag zelf van de verdwijning toen hij het telefoontje kreeg van uw buur dat er taliban in uw huis was geweest (CGVS p. 3 en 9). Dit zou een ideaal moment geweest zijn om met de familie samen te zitten en te overleggen over hoe jullie het hoofd konden bieden aan de bedreigingen. **Dat dit op dit moment, of zelfs veel vroeger, niet gebeurd is, is weinig aannemelijk. Dat u niet meer diepgaande pogingen ondernomen heeft om de ernst van de dreiging in te schatten vooraleer u besloot een grote stap in het onbekende te zetten is zo onwaarschijnlijk dat het uw geloofwaardigheid in ernstige mate aantast.** Zeker als u beweert dat uw oom wel op de hoogte was van alle bedreigingen (CGVS p. 11) en u het hem dus kon gevraagd hebben. **Ook nadien, toen u Afghanistan ontvlucht was en bijgevolg in veiligheid was, heeft u alle kansen gekregen om uw oom meer details te vragen over de bedreigingen die u dwongen uw land te ontvluchten (CGVS p. 8).**

Bovendien laat u doorheen het gehoor na, behalve die keren dat het u specifiek wordt gevraagd (CGVS p. 9 en 11), om die tweede brief te bespreken. Nochtans had deze tweede brief voor u persoonlijk zware gevolgen en was ze heel belangrijk voor uw vader zijn inschatting van de ernst van de bedreigingen. Tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat toen jullie de tweede brief kregen u niet meer naar buiten mocht uit vrees voor de taliban (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). **Als u dan de kans krijgt op het CGVS om uw problemen uit de doeken te doen, is het dan ook bijzonder vreemd dat u niet ingaat op deze tweede dreigbrief.** Als u bijvoorbeeld gevraagd wordt om meer details te geven over wat geleid heeft tot uw vlucht uit Afghanistan, antwoordt u dat u twee maanden voor de ramadan een dreigbrief kreeg van de taliban, dat uw vader die dreiging eerst niet ernstig nam en dat een dag voor de start van de ramadan de taliban bij u thuis langskwam (CGVS p. 3). **Het feit dat u de tweede dreigbrief 'vergeet' te vermelden tijdens het gehoor op het CGVS is dan ook eerder een aanwijzing dat u deze dreiging niet echt heeft beleefd dan een simpele vergetelheid.** Uw verklaringen van wat de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw problemen zijn niet eensluidend, bijgevolg kan er weinig geloof aan gehecht worden.

Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat uw vader de dreigbrief niet serieus nam (CGVS p. 3). U beweerde immers dat uw vader een bedrijf bezat die, samen met de Amerikanen, werkte aan projecten op de luchthaven van Jalalabad (CGVS p. 2). In deze hoedanigheid moet uw vader dus enorm gevoelig zijn geweest voor de eventuele risico's die dergelijke job inhoudt met de aanwezigheid van

een groepering als de taliban in uw omgeving. Daarenboven had u verklaard dat uw vader u liet stoppen met school omdat hij vreesde dat u met iemand over zijn job zou praten (CGVS p. 13). **Een man die zo'n drastische maatregel neemt, die duidelijk de ontwikkeling van zijn zoon aantast, uit besef dat zijn job risico's inhoudt, lijkt dan ook niet de persoon die een dreigbrief waarin zijn familie met de dood wordt bedreigd (CGVS p. 10), licht opneemt.** Dat u verklaart dat hij de dreigbrief niet serieus opnam, is dan ook weinig geloofwaardig in de Afghaanse context waar zulke dreigingen al meermaals ten uitvoer gebracht werden. **Verder is het vreemd dat als u gevraagd wordt wat er precies in de dreigbrief staat, u antwoordt dat uw vader beschuldigd wordt van spionage (CGVS p. 7).** Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt echter dat er niets in staat over het feit dat uw vader een spion zou zijn (CGVS p. 10). Uw vader wordt er enkel van beschuldigd een bedrijf te hebben opgericht die auto's verhuurd aan de Amerikanen (CGVS p. 10).

Vervolgens zijn uw verklaringen over de 'verdwijning' van uw vader en uw vlucht uit Afghanistan weinig plausibel. Zo weet u niet eens of uw vader vermist, ontvoerd of ondergedoken is (CGVS p. 9). U verklaarde dat hij gewoon het huis heeft verlaten en dat u nadien niets meer van hem hoorde (CGVS p. 9). Dat hij het huis heeft verlaten en nooit meer is teruggekeerd zou op zich nog geloofwaardig kunnen zijn. **Wat echter niet geloofwaardig is, is dat u niet weet wat er met hem is gebeurd (vermist, ontvoerd of ondergedoken) en dat blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie geen moeite hebben gedaan om het te weten te komen (CGVS p. 9).** Indien hij ontvoerd of vermist was geweest, kan men verwachten dat de achtergebleven familie eventjes moeite zouden doen om te weten te komen waar hij het laatst werd gezien. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw oom geen enkele moeite heeft gedaan om uw vader terug te vinden (CGVS p. 9). Het feit dat uw oom schrik had dat de taliban zou te weten komen dat hij om uw vader vraagt, is een weinig afdoende reden aangezien jullie niet eens zeker wisten dat de taliban achter de verdwijning van uw vader zat en omdat het nu éénmaal in de lijn van de verwachtingen ligt dat de overgebleven familieleden rondvraag doen naar een vermist familie-lid. Het lijkt dan ook niet alsof het voor de taliban een onoverkomelijk probleem zou vormen als een achtergebleven familielid informeert naar zijn verdwenen verwant. Indien uw vader ondergedoken zou zijn, is het weinig geloofwaardig dat hij jullie hiervan niet op de hoogte brengt. Hij was immers niet de enige die met de dood bedreigd werd (CGVS p. 10). Uit de dreigbrief blijkt duidelijk dat ook zijn kroost gevisieerd wordt (CGVS p. 10). **In dit opzicht is het dan ook weinig aannemelijk dat hij jullie zomaar in de steek zou laten. Bovendien moet nog de kanttekening worden gemaakt dat u bij de DVZ verklaarde dat uw vader was ondergedoken maar dat u niet wist waar (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Toen u bij de DVZ gehoord werd, was het bij u blijkbaar nog niet gedaagd dat uw vader ook ontvoerd of verdwenen kon zijn (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5).** Alsof u zich pas na een hele tijd in België te verbleven hebben, realiseerde dat hij zowel ondergedoken als ontvoerd kon zijn. **Hierbij kan men zich ook de vraag stellen vanaf wanneer iemand als vermist of ondergedoken beschouwd wordt.** U verklaarde dat uw vader in de ochtend was weggegaan (CGVS p. 3) en dat u diezelfde middag nog door uw oom werd meegenomen naar de smokkelaar (CGVS p. 11). Het kan hooguit een paar uur zijn nadat uw vader uit het huis was gewandeld dat uw oom besloot om u via een smokkelaar het land uit te smokkelen (CGVS p. 3 en 11). **Het spreekt voor zich dat men na een paar uur nog niet kan uitmaken of uw vaders afwezigheid iets te maken heeft met de bedreigingen van de taliban. Zeker niet als men geen enkele moeite doet om te weten te komen of er effectief iets aan de hand is met uw vader (CGVS p. 9). Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw oom na een paar uur afwezigheid van uw vader zou beslissen om u het land uit te sturen zonder overleg met uw vader, die toen nog elk moment kon binnenwandelen.**

Ten slotte moet worden opgemerkt dat enkel u vlucht uit Afghanistan (CGVS p. 8). Nochtans werd uw hele familie bedreigd met de dood (CGVS p. 10). **Het is dan ook vreemd dat alhoewel uw hele familie met de dood wordt bedreigd enkel u het land moet ontvluchten.** Het feit dat u de oudste bent (CGVS p. 8), is absoluut geen excuus aangezien uw hele familie met de dood wordt bedreigd en omdat u als oudste het hardste nodig bent om voor de familie te zorgen. **Er is dan ook geen enkele logische verklaring te vinden waarom enkel u het land wordt uitgestuurd terwijl uw moeder, broers en zussen dezelfde dreiging ervoeren.** Deze vaststelling ondermijnt bijkomend de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De vaststelling dat u vage verklaringen aflegt over de bedreigingen die ervoor zorgden dat u hals over kop uw land verliet, samen met uw weinig plausibele verklaringen over de verdwijning van uw vader en uw vlucht, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De twee taskara's, de twee foto's, de bedrijfslicentie, de contracten en de overige bedrijfsdocumenten bevestigen enkel uw identiteit en achtergrond de welke niet betwist worden. Wat betreft de dreigbrief en het attest van de dorpsoudsten moet worden opgemerkt dat dit zelfgeschreven brieven zijn waarvan de authenticiteit moeilijk achterhaald kan worden. Bovendien kunnen ze in het licht van uw reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen onvoldoende uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Dara-i-Nur gelegen in de provincie Nangarhar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Jalalabad.

Jalalabad is maar een uurtje rijden is vanuit uw dorp (CGVS p. 13). Bovendien heeft u onderwijs genoten (CGVS p. 7) en blijkt uit uw verklaringen dat u uit een bemiddelde familie komt.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asielsdossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Jalalabad, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, 2 van de Vluchtelingenconventie. De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan te worden vermoord door de taliban omwille van het feit dat zijn vader werkzaam is bij de Amerikanen op de luchthaven van de stad Jalalabad. Verzoeker wijst erop dat zijn vader tot twee keer toe dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen waarin zijn vader met de dood werd bedreigd. Verzoekers vader is verdwenen en verzoeker heeft geen informatie over hem. Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. In dit opzicht zijn de verklaringen van verzoeker coherent en worden zij voldoende gesteund. Gezien de bedreiging waarmee verzoeker en zijn familie werden geconfronteerd en het feit dat verzoeker een doelwit van de taliban is geworden, had verzoeker geen andere keuze dan zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij daar niet kan rekenen op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten. Verzoeker heeft in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer en kan niet op bescherming van zijn gezin rekenen aangezien zijn familie machteloos geworden is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de *“Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht”*. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zich in de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen. Verzoeker verwijst naar het administratief dossier waar zijn nationale identiteitskaart zich bevindt, waaruit blijkt dat hij minderjarig is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze taskara niet in vraag wordt gesteld. Verzoeker meent voorts coherente informatie over de dreigbrieven te hebben gegeven. Verzoeker stelt onmiddellijk na de verdwijning van zijn vader het land te hebben ontvlucht en aldus niet de mogelijkheid had om informatie te verzamelen omtrent “de incidenten” van de taliban gericht aan zijn familie. Verzoeker voegt eraan toe dat zijn vader niet regelmatig thuis kwam met als gevolg dat verzoeker niet op de hoogte was over een mogelijks telefonisch dreigement. Verzoekster stelt dat de tweede dreigbrief wel degelijk heeft vermeld tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. De commissaris-generaal heeft zijn verklaring niet correct genoteerd. Verzoeker stelt zich de vraag waarom zijn vader spoorloos is na ontvangst van de dreigtelefoon van de taliban, als het dreigement door zijn vader niet serieus werd genomen. Verzoeker voegt eraan toe dat zijn vader het dreigement serieus heeft genomen, maar niet zomaar zijn bedrijf kon stilleggen. Verzoeker stelt duidelijk te hebben gezegd dat zijn vader omwille van veiligheidsoverwegingen ondergedoken is. Zijn vader heeft ook geen informatie gegeven over zijn bestemming. Verzoeker meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn vader uit Afghanistan eveneens gevlucht is. In de bestreden beslissing werd evenmin rekening gehouden met het feit dat gezien de vlucht van zijn vader, de financiële middelen beperkt zijn.

Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat de graad van conflict gerelateerd geweld in zijn regio van afkomst toenemend van aard is. De Afghaanse burgers in zijn district Dara-i-Nur kunnen niet meer op de bescherming van nationale en internationale autoriteiten rekenen. Het volstaat om het gehoorverslag te lezen waaruit kan worden vastgesteld dat Jalalabad geen intern vluchtalternatief is. Uit de stukken die verzoeker bijvoegt blijkt dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in Jalalabad toenemend van aard is met aanzienlijke burgerslachtoffers tot gevolg.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift persartikelen toe.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten,

vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoeker zeer vage verklaringen aflegt over de dreiging die de directe aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Afghanistan. Het is niet aannemelijk dat verzoeker dermate weinig weet over de bedreiging die geuit werd naar zijn familie toe en meer specifiek naar zijn vader. Wanneer hem gevraagd wordt of hij meer details heeft over de bedreigingen van de taliban, antwoordt verzoeker dat hij weet heeft van twee dreigbrieven en dat hij niet weet of hij dreigtelefoontjes kreeg (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker verklaart zijn gebrek aan kennis door het feit dat zijn vader vaak van huis weg was. Nochtans was verzoeker samen met zijn vader de dag voor en de dag zelf van de verdwijning toen hij het telefoontje kreeg van de buur dat er taliban in zijn huis was geweest (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 9).

Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker dermate weinig weet omtrent de bedreigingen van de taliban. Dat verzoeker niet meer diepgaande pogingen ondernomen heeft om de ernst van de dreiging in te schatten vooraleer hij besloot te vluchten is niet geloofwaardig. Zeker in het licht van verzoekers verklaring dat zijn oom wel op de hoogte was van de dreigementen en hijzelf niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 11) en hij het hem dus kon gevraagd hebben. Ook nadien, toen verzoeker Afghanistan ontvlucht was en bijgevolg in veiligheid was, heeft hij alle kansen gekregen om zijn oom meer details te vragen over de dreigingen die hem dwongen zijn land te ontvluchten (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Dat verzoeker onmiddellijk het land werd uitgestuurd en niet de mogelijkheid had om informatie te verzamelen doet dan ook geen afbreuk aan het voorgaande. Waar verzoeker stelt dat hij wel aannemelijke informatie over de dreiging van de taliban heeft gegeven weerlegt hij geenszins bovenstaande concrete vaststellingen.

Bovendien laat verzoeker doorheen het gehoor na, behalve die keren dat het hem specifiek wordt gevraagd (stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 11), om die tweede dreigbrief te bespreken. Nochtans had deze tweede brief voor verzoeker persoonlijk zware gevolgen en was hij heel belangrijk voor zijn vader zijn inschatting van de ernst van de bedreigingen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers dat toen zij de tweede brief kregen hij niet meer naar buiten mocht uit vrees voor de taliban (stuk 11, vragenlijst, p. 4). Wanneer verzoeker dan de kans krijgt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zijn problemen uit de doeken te doen, is het dan ook bijzonder vreemd dat verzoeker deze tweede dreigbrief niet vermeldt. Wanneer verzoeker gevraagd wordt om juist uit te leggen en dus om meer details te geven over wat er juist gebeurd is, antwoordt verzoeker enkel dat hij twee maanden voor de ramadan een dreigbrief kreeg van de taliban, dat zijn vader die dreiging eerst niet ernstig nam en dat een dag voor de start van de ramadan de taliban bij hem thuis langskwam (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Het feit dat verzoeker de tweede dreigbrief niet vermeldt tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is dan ook eerder een aanwijzing dat verzoeker deze dreiging niet echt heeft beleefd dan een simpele vergetelheid. Verzoekers verklaringen van wat de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn problemen zijn niet eensluidend, bijgevolg kan er weinig geloof aan gehecht worden. Waar verzoeker thans stelt dat hij wel melding heeft gemaakt van de tweede brief tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de commissaris-generaal dit niet correct genoteerd heeft kan niet overtuigen. De gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132673; RvS 26 juni 2002, nr. 108470). Ook de tolk is neutraal en heeft geen invloed op de beslissing. Wanneer verzoeker gevraagd werd om "juister" uit te leggen wat er juist gebeurd is, antwoordt verzoeker enkel dat hij twee maanden voor de ramadan een dreigbrief kreeg van de taliban, dat zijn vader die dreiging eerst niet ernstig nam en dat een dag voor de start van de ramadan de taliban bij hem thuis langskwam (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Verzoeker laat de tweede dreigbrief onvermeld.

Daarnaast is het niet geloofwaardig dat verzoekers vader de dreigbrief niet serieus nam (stuk 4, gehoorverslag, p. 3; stuk 11, vragenlijst, p. 4). Verzoeker beweerde immers dat zijn vader een bedrijf bezat die, samen met de Amerikanen, werkte aan projecten op de luchthaven van Jalalabad (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). In deze hoedanigheid moet zijn vader dus enorm gevoelig zijn geweest voor de eventuele risico's die dergelijke job inhoudt met de aanwezigheid van een groepering als de taliban in zijn omgeving. Daarenboven verklaarde verzoeker dat zijn vader hem liet stoppen met school omdat hij vreesde dat verzoeker met iemand over zijn job zou praten (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Een man die zo'n drastische maatregel neemt, die duidelijk de ontwikkeling van zijn zoon aantast, uit besef dat zijn job risico's inhoudt, lijkt dan ook niet de persoon die een dreigbrief waarin zijn familie met de dood wordt bedreigd (stuk 4, gehoorverslag, p. 10), licht opneemt. Dat verzoeker verklaart dat hij de dreigbrief niet serieus opnam, is dan ook geenszins geloofwaardig in de Afghaanse context. Waar verzoeker thans aangeeft dat zijn vader de dreigbrief wel serieus nam gezien hij ondergedoken is, wijst de Raad erop dat verzoeker zowel tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader de eerste dreigbrief niet serieus nam. Het volstaat evenmin om naar het gegeven te verwijzen dat zijn vader is ondergedoken teneinde aan te tonen dat zijn vader de dreiging wel serieus nam, gezien verzoekers vader volgens verzoekers eigen verklaringen pas is ondergedoken na de tweede dreigbrief en nadat de taliban hem thuis is komen zoeken (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 9; stuk 11, vragenlijst, p. 4).

Verder is het opmerkelijk dat wanneer verzoeker gevraagd wordt wat er precies in de dreigbrief staat, hij antwoordt dat zijn vader beschuldigd wordt van spionage (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt echter dat er niets in staat over het feit dat zijn vader een spion zou zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Zijn vader wordt er enkel van beschuldigd een bedrijf te hebben opgericht die auto's verhuurd aan de Amerikanen. Dat verzoeker de correcte inhoud niet kent van de dreigbrief die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Ook zijn verzoekers verklaringen over de 'verdwijning' van zijn vader en zijn vlucht uit Afghanistan niet aannemelijk. Zo weet verzoeker niet eens of zijn vader vermist, ontvoerd of ondergedoken is (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker verklaarde slechts dat hij gewoon het huis heeft verlaten en dat hij nadien niets meer van hem hoorde (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Dat hij het huis heeft verlaten en nooit meer is teruggekeerd zou op zich nog geloofwaardig kunnen zijn. Wat echter niet geloofwaardig is, is dat verzoeker niet weet wat er met hem is gebeurd (vermist, ontvoerd of ondergedoken) en dat blijkt uit zijn verklaringen dat hij en zijn familie geen moeite hebben gedaan om het te weten te komen (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Indien verzoekers vader ondergedoken zou zijn, is het niet geloofwaardig dat hij zijn familie hiervan niet op de hoogte brengt. Hij was immers niet de enige die met de dood bedreigd werd (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Uit de dreigbrief blijkt duidelijk dat ook zijn gezin gevisieerd wordt. In dit opzicht is het dan ook weinig aannemelijk dat hij de familie zomaar in de steek zou laten. Bovendien moet nog de kanttekening worden gemaakt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader was ondergedoken maar dat hij niet wist waar (stuk 11, vragenlijst, p. 4). Dat zijn vader toen hij door de buurman op de hoogte werd gebracht van het feit dat de taliban naar hem op zoek waren, uit veiligheidsoverwegingen geen informatie gegeven heeft omtrent zijn bestemming is een *post factum* bewering, doch is niet bij machte om voorgaande vaststellingen te weerleggen.

Voor zover verzoeker met de verwijzing naar zijn taskara tracht aan te tonen dat hij minderjarig is, dient te worden opgemerkt dat verzoeker slechts een fotokopie van zijn taskara neerlegde. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Uit het administratief dossier blijkt tevens dat volgens een medisch onderzoek verzoeker op 31 oktober 2012 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is. Verzoeker toont niet aan dat hij de resultaten van dit onderzoek succesvol heeft betwist.

2.5. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen

reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Pashtou, is naar de middelbare school geweest, en komt uit een bemiddelde familie (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3, 4, 7; stuk 11, vragenlijst, p. 2). Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader samen met een zakenpartner een bedrijf heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 4, 5 en 6 en stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 4). Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoeker zich in Jalalabad kan vestigen.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, aanwezig in het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheid in Jalalabad er significant op vooruit is gegaan. In 2012 werd 45 % minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011: AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van AOG ligt meer dan vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid en hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de kant van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er ook sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken is erg klein.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat er in de stad Jalalabad heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

Het door verzoeker toegevoegde document van BBC News beschrijft enkele incidenten in verschillende delen van Afghanistan, waarbij over Jalalabad enkel gesteld wordt 'Several more were injured in the blast, which took place on the Jalalabad road, home to many Nato bases and compounds housing international staff. Police said the explosion happened near the offices of an international construction company, but it is unclear what the target was. The Taliban say they carried the attack, adding that a suicide bomber drove into the compound of a US-based engineering and construction company. Foreigners are among the wounded'. Dit artikel, in zoverre het betrekking heeft op incidenten in Jalalabad, vermeldt een incident waarbij internationale instellingen en bedrijven alsook buitenlanders werden getroffen. Ook de door verzoeker voorgelegde artikelen van Khaama Press en News Afghanistan dateren van 5 maart 2012 respectievelijk 13 augustus 2012, en aldus binnen de referentieperiode van voormelde SRB's en hebben betrekking op incidenten die aanslagen vermelden die gericht zijn tegen 'Afghan officials', 'Afghan police' en 'security forces' en bevestigen aldus bovenstaande informatie waar gesteld wordt dat de aanvallen in Jalalabad hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en dat de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en waaruit geconcludeerd wordt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De door verzoeker toegevoegde artikelen van The Guardian en van Thaindian News hebben betrekking op een

incident in Dur Baba district en kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht ter beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad. Het artikel van Het Laatste Nieuws dateert van 19 februari 2011 en kan bijgevolg niets afdoen aan voormelde informatie die actueler is.

Uit geen van de door verzoeker of toegevoegde persartikelen, blijkt dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF